Ч. 199. Субота 17 (4) вересня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Буковини. — Отвертий лист президента Рузвельта. — Росийско-японьска війна).

Є. В. Цїсар найвисшою постановою з дня 11 с. м. іменував посла до сойму краєвого бар. Юрия Василька маршалком краєвим Буковини а посла до Сойму дра Стефана Смаль-Стоцкого єго заступником в проводі соймових нарад. Постановою з того самого дня дозволив Є. В. Цїсар на висказане дотеперішному маршалкови краєвому Буковини Ів. Лупулови найвисшого признаня за єго довголїтну і пожиточну на тім становищи дїяльність.

Президент Сполучених Держав Америки Рузвельт видав сими днями, як ми вже згадували, отвертий лист, в котрім заявляє, що приймає кандидатуру на президента при будучих виборах в імени републиканьского сторонництва. В тім листї, зазначуючи недостачу ясної програми із сторони демократів, боронить президент своєї заграничної полїтики і способу, в який в Панамі, в Байрутї, в Танжері і в Смирнї допомогли тій полїтицї американьска маринарка. Сполучені Держави спасли мировий трибунал в Гаї від безсильности, творячи з него орудиє міжнародного мира. Заграничка полїтика Сполучених Держав була користна для цїлого сьвіта і для самих Сполучених Держав. Уступлене з филипиньских островів мало би дуже лихі наслїдки. Не числено би ся вже зі Сполученими Державами на Далекім Всходї на случай такого кроку і на случай, коли би Сполучені Держави не були заключили договору з Хиною, котрий принесе незвичайні користи Американцям. Рузвельт відпихає кожду гадку, аби справу ревізиї також мішати зі справою розвязаня трестів. На републиканьске сторонництво можна числити в справі поправи монетарної системи. На случай стремленя до зміни системи тарифової треба буде робити то з великою осторожностию і умірено. Вкінци заявляє президент Рузвельт, що нема краю на сьвітї, котрий міг би виказати такий корыстный час розвитку, як Сполучені Держави в послїдних сїмох лїтах під управою чисто републиканьскою.

Владивостоцкий дописуватель „Нового Времени“ на підставі японьских часописий і розмов з японьскими послами, поясняє японьскі пляни в сей спосіб: Головну свою силу Японцї добачують у фльотї, на яку виложили найбільше видатків. Навмисне зачали війну, коли лучила ся їм способна хвиля замкнути портартурску фльоту і відтяти єї від владивостоцкої підстави, бо то їм позволило перекинути армії до Манджуриї. Здобутє Тюренчену і Кінчав улекшили їм морскі і річні канонїрки. — Завдяки владїню над морем здобули найдогіднїйшу для себе підставу в Інкав. На ріцї Ляю також плавають японьскі канонїрки. Фльота є підставою всїх їх дїлань. Тепер Японцї хотять Росиян відопхати до Харбіна, щоби віддалити їх від Порт Артура і загорнути там росийску фльоту. Коли Порт Артур упаде, балтийска фльота не буде могла нїгде оперти ся на Всходї. Тодї Японцї наміряють заняти Камчатку, Командорскі острови і Сахалин, богатий рибою, нафтою і вуглем. Коли відтак Росияни на суши зберуть більші войска, Японцї уступлять на Корею і до Порт Артура та Дальнього, а тих Росияни не будуть могли здобути без фльоти. В укріпленій Кореї Японцї будуть мати 400 тисячів войска. Чисельна перевага в такім случаю не принесе Росиянам користи, коли не будуть мати фльоти і Росия згодить ся на мир, оставляючи собі Манджурию, а віддаючи Японії Корею, Сахалин, Камчатку і Порт Артур.

Жебрак.

(З францускогo — Петра Льоті).

Від двох тижднів не сьвітять вечером морскі лїхтарнї в Біскайскім заливі. Не видко на вершку нагої, сірої скали блеску того великого, червоного ока, яке що ночи розсилало сторожке сьвітло на околицю. На берегах Кантанабри діє ся те саме — сьвітло погасили, страхаючись, щоби мимохіть не улекшити вїзд неприятельским кораблям, що прибувають з Америки.

Нас, моряків, що привикли до огню з лїхтарної вежі, як до зьвізд, які показують ся щоденъ на вечірнїм небі, обхоплює серед тої незвичайної темряви якесь неясне почуванє суму, ляку і дивного заклопотаня.

Гостинцї сусїдної Франциї залюдняють ся з дня на день все густїйше всїлякими жебраками. Є між ними такі, що посивіли при такім занятю, инші ще новики, бідні люди, які недавно ще управляли рілю, або в оселях та фабриках заробляли на хлїб насущний.

У наших сусїдів починає ся нужда.

Однак утїкачів вже не видати; не видко їх мабуть від тої хвилї, коли всї зрозуміли небезпеку, що грозить вітчинї. Атже торік, коли о Кубу лише ходило, бачилось їх сотки й тисячі, тих молодих людий з іспаньского краю Басків, котрих напав ляк перед пропасницею, перед голодом, одним словом перед смертию, що грозила їм напевно у найріжнороднїйших видах в тій далекій країнї.

Вечерами збирали ся звичайно всї на ринку або на иншій ширшій улици, щоби при звуках невідступних кастанієтів гуляти фандаґо — з радісним завзятєм і в найлїпшім на око настрою; а однак в очах тих утїкачів тлїли найчастїйше таєний біль і розпука.

Се сторонництво карлистів намовляло їх дуже усердно до тої утечі, проповідуючи близькі зміни на престолї, а відтак загальну амнестию.

А іспаньскі Баски мандрували, йшли цїлими юрбами до Америки. Так зовуть они околиці Монтевідео і Буенос Айрес, де поселюють ся найрадше баскійскі кольонисти. Два роки принайменше тревав сей занепад жизненних сил Іспанії, що безнастанно плили крізь нашу границю.

І часто я чув нарікання іспаньских доньок:

За когож вийдемо замуж? В нашім селї хлопців уже зовсїм нема!

Тепер скінчила ся утеча і дороги належать до жебраків, всяких розлайдачених волокитів, ґітаристів, сьпіваків, словом до тих всїх, котрих до мандрівки з Іспанії приневолила нужда, а тепер громадами пливуть до нашого краю.

Алея мого городу гомонить від рана до вечера скомлїнєм нїмих паралїтиків, слїпців, півнагих дїтий, старих баб, що з трудом, сперті на палици, волїчуть ся наперед. Приходять аж під мої двері і стукають засохлими руками:

— Пан! пан! пан!

— Радуй ся Марие пречиста! — поздоровляють всїх, переходячи поріг дому. І триває той похід нуждарів від рана до ночи, щодень, без упину.

Жебрають о гроші, о хлїб, о стару одїж...

Є між ними бідні, старі женщини, котрих лиця, завинені в чорні хусти, носять знамя болю, женщини... колись може гарні... пожадані, люблені, хто се нинї може знати? Ідуть непевно, як надїпсуті машини. Всї мають голос з дивною сумною закраскою, кашляють аж серце крає ся, вид на лици смирний, покiрний, а погляд часом дуже поцтивий і страх вірний.

Радуй ся Марие пречиста...

Так, але чи они вірять бодай в ту білу, ясну дївицю, що з усьміхом витягає до них з вівтарів руки... Звідки ідуть такі помучені? Де спали вчера і де підуть глядати захисту на нинїшну ніч?...

Найсумнїйше виглядають ті бідолахи вечером, коли зломані, вичерпані, смертельно знесилені, кашлючи та стогнучи, серед зливного дощу плентають ся розмоклими дорогами. Але що виглядають відразливо а відтак, що найважнїйше, є їх тьма, отже даємо їм, пронятї „сьвітовим“ милосердєм, дрібну милостиню і позволяємо іти дальше, щоби по кількох хвилях про них забути.

Часом замість вічних молитов чую музику під моїм вікном. Бє хтось в старе тамбуріно з мідяними дзвінками, або грає на споконвічній, майже безструннїй ґітарі, чи там розстроєній мандолїнї, нераз тріо і квартети. Найчастїйше се слїпцї з почервонїлими повіками, що при-

Новинки.

Львів дня 16-го вересня 1904.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Андрей Потоцкий прибув дня 9 с. м. по полудни до Ярослава і удав ся просто до ц. к. староства і там злюстрував бюра, почім поспішним поїздом повернув до Львова.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала між иншими: управителями 2-кл. шкіл: Івана Табачка в Лисячих Ямах, Захара Стапчака в Вільхівцях, Каз. Боруцкого на передмістю станиславівскім в Тисьменици, Ів. Частуха в Угорниках, Ст. Тромпетера в Бабинцях, Я. Псичака в Ненадівці; — учителями і учительками 2-кл. шкіл: В. Мейорівну в Турі великій, Мих. Децка в Ставчанах, Мир. Савицкого в Містках, Ст. Бодівну в Висовичах, Теоф. Крисіківну в Стібні, Роз. Солтисову в Товстеньким, Ев. Данкевича в Панівцях, М. Гвоздівну в Старяві, Фел. Журавецкого в Раківци, Авґ. Томашевску в Угринківцях, Брон. Забавску в Вільшаници, Марц. Молисаківну в Палагичах, Т. Ґолембйовского в Мишковичах.

— **Ц. к. краєва Дирекция скарбу** оповіщує: По мисли постанов § 200 закона з дня 25 жовтня 1896 В. з. д. ч. 220 о безпосередних податках особистих мають що року предкладати низше згадані особи до ужитку при вимірі податку особисто-доходового слідуючі викази а то: 1) Властителі домів замешканих а взглядно їх повновластники — виказ всїх мешканців дому; 2) Особи піднаймаючі помешкане — виказ піднаемників; 3) голова кождої родини має предложити — виказ всїх тих осіб належачих до господарства домового, котрі мають власний дохід. Взиває ся проте всї висше згадані особи, щоби викази висше означені в цїли виміру податку особисто-доходового на рік 1905 предложили і визначає ся до того речинець до 15 падолиста 1904 р. Викази тоті мають бути зладжені на приписаних до того друках, котрі дотичним сторонам на їх жадане власти податкові безплатно видавати будуть. Викази під 2 і 3 становити мають при будинках винайміених прилогу до виказу під 1, а властителї домів мають їх предложити разом з виказом 1 сїй власти податковій, в котрім окрузї лежить дотичний дім. З якого дня стан мешканців має бути в тих трех виказах представлений, назначать поодинокі власти податкові I інстанциї. Які заяви обнимати має кождий виказ, указують заголовки дотичних друків. Близші пояснення в тім взглядї суть поміщені в згаданим на початку приписї закона і в артикулї 39 розпорядження виконавчого з дня 24 цьвітня 1897 В. з. д. ч. 108. Що до наслїдків непредложення виказів, або предложення заяв неправдивих відсилає ся до постанов § 247 згаданого на початку закона. — Львів, дня 4 вересня 1904. — Ц. к. краєва Дирекция скарбу. — *Коритовский.*

— **Доповняючий вибір посла** до сойму з міста Львова відбув ся вчера дня 15 с. м. Послом вибраний др. Стан. Ґломбиньский 3151 голосами против 1631, які упали на др. Ів. Дилевского.

— **З Олеська** пишуть нам: В Хватові, прилученій до Олеська, відбуде ся в неділю дня 18 вересня благословене нової, гарної, мурованої церкви на місце старої, маленької і тїсної. Церков станула без конкуренциї, в селї крайно біднім о 70 нумерах. А станула она на місци корпмн. Годить ся піднести, що місце під нову церков дарував великодушний покійний князь Евстахий Санґушко, скасувавши коршму.

— **Самоубийство ученика.** З Янова доносять: На зелїзничій стациї в Верещици в мешканю тамошного начальника стациї п. Лекварского відобрав собі онногди в ночи житє вистрілом з револьвера его сестрінець 18-лїтний Дионїзий Ґжибовский, ученик 4-ої кляси ґімназияльної. Причиною самоубийства мала бути неохота до житя.

— **Огнї.** В Угорцях, самбірского повіта, знищив онногди пожар пять селяньских загород. Будинки вартости 6.600 К були обезпечені в краківскім товаристві на 4000 К. Підозріних о підложене огню Тому і Анну Лопусевичів арештувала жандармерия.

— **Пятнистий тиф.** В послїдним тижни зайшло в Галичинї 13 нових случаїв пятнистого тифу, а то: в Переволоцї бучацкого пов., в Ляцкім пов. добромильского, в Маґерові і Гійчу пов. равского, в Буцові пов. перемиского, в Настасові і Романівцї пов. тернопільского, в Кропивній пов. золочівского і в Батятичах пов. жовківского.

— **Жертва алькоголю.** В поліцийнім арешті в Чернівцях повісив ся онногди на ремени 31-лїтний Йосиф Пеґеля в нападі божевільства піяцкого.

† **Померла** Ольга з Борковских Ґонтарска по тяжкій недузї, дня 14 с. м. в домі свого вітця пароха в Грушові коло Мединич.

— **Позір!** Товариство „Сокіл", котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім роцї фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл" льоси в видї переписних листків в 10 родах по цїнї 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколї" у Львові, по всїх складах „Народної Торговлї" на провінциї як також в філїях „Сокола" по більших містах. Кромі того видав „Сокіл" на ту саму цїль облїґациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиера „Днїстра" у Львові, Ринок 10.

— **Конкурс.** Видїл Руского Інститута для дївчат в Перемишли оголошує отсим конкурс на 2 посади надзирательок в Інститутї, котрих задачию есть нагляд над институтками і старане о удержане в ладї їх біля і одежи. Вимагають ся: 1) бездоганне поведене; 2) вік повисше 25—40 лїт; 3) укінчені що найменше народні школи; 4) стан вільний; можуть однако компетувати і бездїтні вдовицї. Винагорода: крім мешканя і повного удержаня платня річна 300 К. Поданя заосмотрені в 1) метрику хрещеня, 2) лїкарске сьвідоцтво здоровля, 3) сьвідоцтво укінчених шкіл, 4) точне описане перебігу свого житя, евентуально посьвідчене що до занятя до сего часу, належить вносити до Видїлу Руского Інститута найдальше до 25 вересня сего року.

— **Дирекция тов. „Труд"** повідомляє отсим, що пятий курс крою суконь розпічне ся 1 жовтня. а тревати буде 2 місяцї. Наука що другий день від 3—5-ої з полудня. Зголошеня приймає ся тіль-

---

ходять з глубини Іспанії, з Севіллї або Ґренади, і скрипливими, сухими голосами, в яких чути смерть, сьпівають слова палких, солодких, мельодийних, любовних пісень.

Межи „клїєнтами", що приходять щодень, є також зовсїм малі людцї. Деякі страх сьмішні і справдї гарні; 5- до 6 лїтні дїти, глядають навкруги хорошими, наляканими очима, а паломничу палицю і жебрачу торбу носять зовсїм як дорослї, тягнуть в сьвіт на власну руку і вміють повтаряти з поклоном — „Радуй ся Мариє пречиста....

Однак они мають будуччину перед собою. Може будуть колись гарні і сильні.... може будуть люблені... Але старі! Ті старі, котрих не дожидає вже нїчо окрім цвинтарної ями, коли їх смерть в костистих раменах здавить.... Чого держать ся житя так уперто? Пощо клопочуть ся так дуже о то своє, напів гнилими лахманами вкрите тїло?... Що їм житє ще може дати? Якої втїхи, яких сьвітлих хвиль надїють ся від него?...

Мій Боже! Якже менї жаль тих нужденних бідаків, як сердечно жаль тоді, коли самі, опущені, в морозні, зимові вечери, оперті о якийсь мур, прагнуть тепла га захисту!... Яке величене милосердиє чую для нещасних тих бурлак, для котрих нїхто не має вже щирійшого слова, нїхто їх сердечно, тепло не привитає!...

— — — — — — — — — — — — — —

Пара іспаньских бідолахів, чоловік та жінка, відпочиваючи на купі каміня під моїм домом, так оповідала свою історию:

— Два роки тому ми ще ґаздували в Новарі. Щоби викупити сина, що мав іти з полком на Кубу, продали ми наперед корови. Однак рік пізнїйше таки его покликали. Тоді продали ми останки нашої батьківщини, щоби міг за добуті гроші утечи до Америки....

Думаю, що нелюдяність того, що дїє ся у всїх цивілізованих краях, нїколи не являла ся для мене в яркійшім сьвітлї, як саме тепер, підчас оповіданя тих бідаків.

Як то жорстоко — людям, що мають одинокого сина, який має їх живити на старі лїта, того сина забрати, щоби его зовсїм холодно кровно вислати на кольоніяльну різню!..."

Мій Боже, атже в сїй цїли можна би стягнути армії добровільних охотників, а сили тих, що є одинокою підпорою убогих, старих родичів, ужиткувати лише на почеству борбу за вітчину.

— Ми прийшли пішки до Франциї — говорили дальше — надїяли ся найти заробок, працю, але на жаль її не найшли.

— А ваш син?

— Умер на пропасницю кілька днів, як прибув до Буенос Айрес.

— Що-ж гадаєте тепер з собою дїяти, де хочете піти?

— Тепер?... Ах, того самі не знаємо. Підемо наперед, куди нас очи понесуть, все наперед гостинцями.

Наперед!... Так, все наперед гостинцями в безконечність! Се була провідна думка, яка лишилась тим бідним людям, та й тим двом скромним старушкам, що були колись селянами і властителями малого господарства в Новарі.

Може в тій вічній мандрівцї обезнаслїдженних скриває ся якась дивна принада, а може лише охота забути се, що було давнїйше....

— — — — — — — — — — — — — —

Вчера замітив я крізь вікно надходячого чоловіка. Був сильно похилений і цїлий тремтїв. На хребтї ніс чорне пудло. Замість „Радуй ся Мариє пречиста" чув я, як розмовляв голосно з моєю служебою, і случайно пізнав, що він не говорив жебрачим жарґоном. До мого уха дійшов бретоньский виговір.

— Я хотїв би розмовити ся з паном Льоті — просив слуг — хотїв би дуже з ним бачити ся, на праву, дуже менї на тім залежить....

Я чув, як оповідав, що знає мене ще з часів війни в Хінах, що я був тоді капітаном, а він служив під моєю командою....

Такий старий чоловік мав би бути моїм колишним підкомандним? Не видавало ся менї се імовірним.

Однак я задзвонив на службу, щоби не відправляла его. Коли я вийшов до него, до дверий, скинув шапку!

— О, мій капітане! — сказав голосом тремтячим від зворушеня. — Певно вже мене не пізнаєте?

Мій Боже.... нї... я не пізнав его зовсїм.

— Кльоарец... зову ся Кльоарец.... Не пригадуєте собі? Я служив на корабли „Аталянта...."

Говорив утомленим, часто перериваним голосом, по его членах переходило заєдно дрожанє, наче якийсь смертельний страх.

Приглянувши ся єму близше, я пізнав, що мимо свого нужденного, зівялого вигляду, старцем ще не був — міг числити лїт трийцять пять до трийцять вісїм, як всї моряки, що відбули зі мною хіньску виправу.

— Я служив.... у нашій компанії... капітане... в другій.... В недїлю дїставав подвійну порцию від пана.... бо... бо пан були з мене вдоволені.

А тепер замітні були в нїм бридь, нужденність хорого, часто битого пса, і добрі, благаючі о милосерде, глубоко запалі очи, що видавали ся, як би їх овіяли бретоньскї мраки. Мав на собі моряцку блюзу, що нїколи не знищить ся, а котру моряки носять звичайно до смерти; дірку від ґузика вкрашала стяжка з медалем заслуги з Тонкіну.

— Мою службову книжку і сьвідоцтво, котре від вас одержав, ношу із собою... в пудлї.... В Дї я довідав ся, що ви, пане капітане, тут... і тому сюди приходжу.

Показав менї дійсно свою морацку книжку. Була знищена, забрукана від вічного показування в ріжних французских селах і містечках, через які той бідняга мандрував. В тій книжцї було дійсно вписане моє назвище і сьвідоцтво, яке я колись єму видав.

Щоби не робити єму неприємности, я

ко в товаристві родичів або опікунів. Оплати з гори а то: вписового 4 К, за науку шитя місячно по 6 К, а за крій 30 К за раз. По трох місяцях платної науки, мають учениці право позістати в робітнях товариства на безплатній практиці через дальших 3 місяці. По укінченю курсу мають учениці виказати ся перед Дирекциєю тов. з поступу в науці виготовленими роботами як також біглостию в рисунку і крою, а в случаю вислїду одержать учениці посьвідченя учащаня на курс.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Петербург 16 вересня. Алексієв телеґрафує до царя: Я одержав від ґен. Штесселя таке справоздане з дня 30 серпня: Після хіньских донесень укріпляють Японці гору Самсона і закладають довкола неї міни. Будують також сильні укріпленя коло Порт Артура. Минувшої ночи уставили они нову батерию. Японці взивають відзовами наших вояків, аби піддавали ся. Штессель бачить в тім доказ, що неприятель не вірить в поводжене свого оружия. Залога Порт Артура приймила вість о уродженю наслїдника престола з великим одушевленєм. Залога бачить в іменованю Штесселя ґенерал поручником, а полковника Семенова ад'ютантом царя знак царскої ласки для оборонців кріпости. — Друга телеґрама з дня 3-го вересня доносить: Неприятель одержує підкріплення і бомбардує дальше форти і місто. Вчера вечером і в ночи упало близько 250 ґранатів. Японьска фльота стоїть коло Порт Артура.

Льондон 16 вересня. Morning Post доносить з Шанґаю: Хіньске правительство розпочало переговори з Японією і Росиєю в справі звороту Хінам Манджурії. Після вістий одержаних також з Шанґаю, намістник Алексієв прибув до Мукдену.

Льондон 16 вересня. До Чіфу надійшло знов кілька чисел виходячої в Порт-Артурі часописи „Новий Край", котрий впевнює, що житє в кріпости минає так само весело як і давнійше.

Льондон 16 вересня. З Купанце доносять, що Японці з найбільшим поспіхом всякими можливими способами висилають підкріпленя і запаси на північ. Всї допливи ріки Ліяо покриті човнами, натомісць дороги повні возів, котрі везуть риж і амуніцию до Ляояну, де маршалок Ояма має тепер свою головну кватиру.

Петербург 16 вересня. Кореспондент часописи „Біржевие Ведомості" телеґрафує з Чіфу, що одержав від представителя Червоного Хреста в Порт Артурі, Балахова, просьбу о подане до прилюдної відомости, що Японці стріляли до відділів Червоного Хреста, хоч ті відділи вивісили хоругов і були заняті збиранєм ранених і хороненєм трупів. Богато санітарних вояків погибло. Поведенє Японців викликало тим більше огірченє, що Японці попшили на побоєвищи письмо до Росиян з просьбою, аби займили ся хороненєм убитих Японців.

Сан Франціско 16 вересня. Присутність росийского корабля „Лена" в тутешнім порті довела до непорозуміня між консулем японьским а американьскими властями. Японьский консуль жадаючи, аби „Лену" сейчас видалити з порту, запалив ся і говорив дуже різко. На то директор порту заявив єму також остро, що американьске правительство не позволить воюючим сторонам мішати ся в права невтральних держав.

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші ціни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

удає, що вкінци пригадую собі єго і пізнаю. Які-ж добрі сьвідоцтва мав той чоловік: в поведеню бездоганний, в службі ревний і чесний. Ніякої кари не мав вписаної. При кінци виписане моєю рукою: „Брав участь в бомбардованю Туан Ан".

Приступ на Туан Ан!

Якесь дивне, неясне почуванє заволоділо мною на спомин того дня, коли заходаче сонце сіяло яркий блеск на пісковаті рівнини Аннаму.... Я бачив Аннам перед собою, бачив села, чорні від куряви і диму, запалені нашими бомбами....

Як то всьо, що викликав мені перед очима подертий папір того старого, тремтячого чоловіка, являло ся мені страшно далеким, безконечно далеким, забутим....

Лежало то все від многих літ здушене... погребане у филях часу....

— Подерли ся ті мої бідні сьвідоцтва, бо я мусів показувати їх вічно ріжним людям — нїчо не помогло, що шанував їх, як міг... не хотіли держати ся... і розлітають ся вже.

В єго сумирних, мрачних очах заблисли дві великі слези. Думка, що ті папери, ті цінні сьвятощі, найбільший скарб, який мав на сьвіті, розсиплять ся одного дня в кусники, мабуть страшно єго болїла.

— Раз підчас ловлї риб в Ісляндиї, серед великої бурі, я упав у воду і від того часу лишив ся таким, яким мене бачите, вічно тремтячий каліка.... Не можу вже працювати.... Нікого не маю на сьвіті... а на скромне житє заробляю на торгах, продаючи дешеві шпильки, листовий папір, гребені і... пісні.

Я заосмотрив трохи єго малу мошонку, а відтак мій слуга, що недавно ще був моряком і очивидячки чув щиру симпатию до свого бідного товариша, подав єму в тіни обильне сніданє.

— Можете прийти нині вечером на вечеру — сказав я до него — взагалї що день, як довго останете в сих сторонах.

— О, пане, ви дуже добрі! Ви страшно добрі, пане капітане! Ні... не задержу ся тут довше.... Мушу іти дальше.... В Сен Жан де Ліц завтра відпуст, надію ся добре заробити на моїх гребенях.

Заким відійшов, отворив пудло, щоби лишити мому слузі одну книжочку на памятку.

— Дайте спокій, — боронив ся слуга — сховайте собі, а то ще се продасьте....

— Алеж то дуже ладне... варта прочитати, що тут видруковане.... Возьміть лише. Можете неодну хвилю провести над тим приємно.

Заболіло єго серце, коли погордили тим єго скромним дарунком і єго мрачні очи глянули ще сумнійше в живі і ясні очи молодого чоловіка, в котрих нагло заблисла велика доброта і солодкість.

— Ну, то добре, дайте мені єї, сховаю собі на памятку. Дякую вам щиро... та книжка буде нераз вечерами для мене приємною розривкою.

Аж тепер покинув нас бувший моряк серед сердечних подяк.... Довго бачив я крізь зелене галузє городу єго похилену стать, що пригадувала мені стару, дрожачу малпу.... Вкінци щез мені з очий.

Мій слуга, держачи в руці книжочку з піснями, глядів також задуманий і сумний за відходячим товаришем. Може дожидала єго колись також така будучність, як житє того передчасно постарілого чоловіка, котрий опустив нас перед хвилею, — коли нїколи в житю нікому не зробив нічого злого, навіть як моряк все служив взірцево....

І глубше, сердечнійше співчутє лежало в тім принятю дарунку і словах, що єму „вечерами буде приємною розривкою", як в тім, що своєму нещасному товаришеви — жебракови приготовив так щиро сніданє в тіни городу.

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої неділї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. желїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недолїза. (Телефона ч. 527).